

давайте на работническитѣ демагогии, и прочие ...
Стѣгайте, каже, дружбитѣ . . .

— Тѣй ли? — повдигна се любопитно Сиврията. — А вие?

— Ние — що? Излѣзохме си и толкова. Останаха тамъ дванайсетина души — думали му да арестуватъ въ управленито Минювъ Петка и ба-
тювъ Петковъ Момчила..

— Лѣвицата значи?

— Лѣвицата, я!

— Че защо?

— Защото всички сж съ тѣхъ — ето защо. Като го емнаха оня тамъ, сила не му оставиха.. Търпете, дума, само търпете, всичко ще се уреди.. А сетне Петъръ Горското срещналъ Петка и му казалъ: — Да си събирашъ езика, оти ще ти скроемъ една, та и Русия тѣсна ще ти стане.

— Брей, много лошъ билъ Горското!

— Маша! — плюна презрително Ангелъ. — Фалилъ се, че той пердашилъ вашъ Ганя въ общината за червеното знаме... Голтакъ!

— Знаемъ това и безъ фалбитѣ му..

— Прегорѣ ти частната собственостъ, Анга! — извика отдалече Данко Челекевъ, като избърсваше сухото си лице съ сива домашна кърпа.

— Ченицата ли? И безъ това нѣма прокопсия, баремъ да гори.. — отговори сухо Ангелъ.

— Дай двесте лева за трудовия печатъ — до срѣднощъ ще ти я обаскаме..

— Двесте тояги да ми ударите, двесте пари не мога да дамъ... Колко сте взели на Перушан-
лията?

— Триста и петдесетъ — безъ храната.

— Малко.

— Нѣма повече, — сви гжститѣ си вежди Сиврията. — Паритѣ сж за трудовия печатъ.